

Ἦρθε λοιπόν ο Μίλτος και την πήρε. Ἄκεφος ἔδειχνε, μα φυσικό το βρήκε η Ἴλλη με κείνα που συνέβαιναν στο σπίτι του. Μόνο που ετούτη τη φορά εἶχε αποφασίσει ν' ανοίξει η ἴδια τη συζήτηση γι' αυτά. Ὅχι ὅπως χτες, που δεν της μίλησε καθόλου για την οικογένειά του. Τώρα τα πράγματα ἦταν σοβαρά.

Και πρώτα πρώτα ἔπρεπε να μάθει για τη στάση του στο ζήτημα της Χρύσας. Ὅχι τόσο για ν' αποφασίσει αν ἠθέλε να συνεχίσουνε να κάνουνε παρέα, ὅσο για να δει αν ἦταν πρόθυμος να κάνει κι αυτός κάτι για να σταματήσει αμέσως το επικίνδυνο παιχνίδι, το σχέδιο τέλος πάντων που εἶχε καταστρώσει πάνω στην απελπισία της η θεία του. Ἄκου απεργία πείνας!

Μόλις βγήκαν απ' τη θάλασσα και κάθισαν στα βότσαλα, γύρισε και του εἶπε σοβαρά:

«Ἄκουσε, Μίλτο! Θέλεις να ἴμαστε φίλοι, αυτό καταλαβαίνω, αυτό θέλω κι εγώ. Ὅμως με τους φίλους εγώ μιλάω πάντα ειλικρινά. Σου λέω λοιπόν πως ἔχω μάθει για τη Χρύσα. Χθες το απόγευμα που ἦρθε σπίτι ο παππούς σου, μας τα εἶπε ὅλα».

«Ποια ὅλα δηλαδή;» ἔσμιξε τα φρύδια εκείνος.

«Για την ιστορία της με το ζωγράφο, για τις δικές του αντιδράσεις, για ὅσα ἔγιναν το μεσημέρι χτες και την απόφασή της να κλειστεί στην κάμαρά της και να κάνει απεργία πείνας. Θέλω λοιπόν να ξέρεις –και να με συγχωρεῖς που επεμβαίνω στα οικογενειακά σου– πως ανησυχώ πάρα πολύ και φαντάζομαι ὅτι ανησυχεῖς κι εσύ. Επομένως, αν θες να ἴμαστε φίλοι αληθινοί, μίλησέ μου ειλικρινά, πες μου τι ἔχεις κατά νου να κάνεις. Η κοπέλα κινδυνεύει και το βρίζω ολότελα γελοίο να κολυμπάω εγώ μαζί σου και να παριστάνω την ανήξερη και

την ψευτοχαρούμενη. Όταν κάποιος κινδυνεύει, έχουν ευθύνη όλοι. Και δική μου ευθύνη θεωρώ πως είναι να σου συμπαρασταθώ, να σε βοηθήσω έστω και στο ελάχιστο, αν μπορώ. Αλλιώς δεν έχει νόημα η φιλία μας, δεν είναι καν φιλία».

Τον ξάφνιασε, φάνηκε καθαρά στο πρόσωπό του. Δεν έδειξε όμως να παρεξηγείται ή να θυμώνει με όσα είπε η Έλλη. Μόνο που δεν απάντησε αμέσως. Άρχισε πάλι να σκαλίζει τα χαλίκια όπως και χθες.

«Δε φαντάζομαι να υποθέτεις ότι δεν ανησυχώ κι εγώ πολύ» συνέχισε μετά.

«Όχι βέβαια, δεν είπα αυτό!» έσπευσε η Έλλη να ξεκαθαρίσει τι εννοούσε. «Πώς θα μπορούσε άλλωστε; Συγγενής σου, αίμα σου είναι η Χρύσα και...»

«Άκου, λοιπόν!» την έκοψε απότομα. «Τη Χρύσα εγώ τη νοιάζομαι όσο δε βάζει ο νους σου και θα κάνω ό,τι μπορώ για κείνη. Έχω βρει τον τρόπο, μην ανησυχείς! Όχι όμως για το λόγο που ανέφερες. Γιατί ούτε αδερφή πραγματική της μάνας μου είναι ούτε αίμα μου. Η συγγένειά μας είναι τυπική μονάχα. Κι αρκετά περίπλοκη».

«Δηλαδή;» έκανε κατάπληκτη εκείνη.

«Δηλαδή μονάχα στα χαρτιά είναι θεία μου, αλλά και αδερφή μου επίσης» αποκρίθηκε ο Μίλτος κι άρχισε πάλι να σκαλίζει.

«Αν δε μου εξηγήσεις, δεν πρόκειται να καταλάβω» έκανε με θάρρος η Έλλη.

* * *

Με φράσεις σύντομες, κοφτές, με σταματήματα πολλά και με τα βότσαλα ν' ανακατώνονται συνέχεια από το σκάψιμο